

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Londen ... wat wil je nog meer!

Koevoet, I.

Citation

Koevoet, I. (2005). Londen .. wat wil je nog meer!. *Bestuurskundige Berichten*, 20(2), 40-41.
Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3211383>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3211383>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Londen...wat wil je nog meer!

Na veertig minuten vliegen kwam ik eind augustus 2004 aan in Londen om daar een maand of vier maanden een werk- en onderzoeksstage te gaan lopen. Voordat mijn stage zou beginnen had ik nog een weekje gepland om Londen te verkennen en een beetje de toerist uit te hangen. Ook moest ik in die week een kamer zien te vinden, maar dat was gelukkig in no time voor elkaar. Ik belandde in een appartementje bij mijn twee hele keurige en beleefde, maar erg leuke huisgenoten: Amy en Martin. Voor mij als directe Hollander best even wennen aan al die Engelse beleefdheidsvormen.

Om een beetje idee te krijgen van hoe Londen eruit ziet en hoe groot en druk het is, heb ik in het begin vaak de bus genomen, want door het reizen met de metro -de tube zoals hij daar genoemd wordt- krijg je daar niet echt een goed beeld van. Die eerste week heb ik me zeker niet verveeld, want er is enorm veel gaafs te zien en doen in Londen: the Houses of Parliament, de Londen Eye, Hyde Park, British Museum, National Gallery, de Tower of Londen, etc. Het was trouwens best bizar, om na twee dagen midden in Hyde Park je naam te horen en een studiegenoot tegen te komen.

Stage bij de Commission for Racial Equality

De tweede week ging ik vol goede moed naar m'n stage bij de Commission for Racial Equality (CRE) die ik via docent Jaap van Donselaar, bij wie ik ooit het seminar over extreem rechts en racisme heb gevolgd had geregeld. Opvallend vond ik dat men in Engeland over het algemeen niet erg bekend is met het fenomeen 'stagiair', zeker niet als dit studenten van de Universiteit betreft. Ik was dan ook de eerste stagiair ooit bij de Commission for Racial Equality, terwijl deze organisatie al ongeveer dertig jaar bestaat en er een paar honderd mensen werkt.

De CRE is een (overheids)organisatie die tot doel heeft rassendiscriminatie te bestrijden en rassengelijkheid te bevorderen. Zo staan ze bijvoorbeeld slachtoffers van rassendiscriminatie bij in de rechtszaal en onderzoeken vormen van structurele discriminatie binnen organisaties. Ook worden voorstellen voor nieuw beleid gecheckt op eventuele discriminatoire gevolgen en worden bewustwordingscampagnes georganiseerd. Eigenlijk zou je de Commission for Racial Equality dus min of meer kunnen beschouwen als een kruising tussen de Nederlandse Commissie voor Gelijke Behandeling en het Landelijk Bureau ter bestrijding van Rassendiscriminatie.

Binnen de CRE werkte ik in het Europese team dat de ontwikkelingen binnen het Europese sociale beleid volgt en probeert te beïnvloeden. Een andere taak van de Europese afdeling van de CRE is om aan het waarnemingscentrum voor racisme en vreemdelingenhaat (EUMC) van de Europese Unie dat in Wenen gevestigd is te rapporteren over de situatie in het Verenigd Koninkrijk. Ik draaide mee in dit Europese team en heb voor hen een databestand gemaakt met allerlei relevante informatie, zoals publicaties, activiteiten en

organisaties binnen het Verenigd Koninkrijk die te maken hebben met rassengelijkheid. Door op deze manier samen te werken met een instelling van de EU kom je erachter dat bij zo'n Europese instelling niet altijd alles op rolletjes verloopt... Voor de CRE was het handig dat ik juist in de periode augustus tot december aanwezig was, omdat toen Theo van Gogh werd vermoord. De achtergronden van de moord en de reacties in

de maatschappij wilden zij -als orgaan dat zich bezighoudt met rassendiscriminatie- natuurlijk zo goed mogelijk volgen. Hoewel op de BBC wel werd gerapporteerd over de moord en er ook in de kranten wat aandacht aan werd besteed, was het toch handig dat ik over uitgebreidere Nederlandse informatie beschikte. Verder kwam mijn Nederlands ook nog van pas omdat Nederland vorig jaar voorzitter was van de Europese Unie. Gek genoeg was bepaalde informatie namelijk alleen maar in het Nederlands beschikbaar, zoals aankondigingen en verslagen van conferenties over het Europese sociale en anti-discriminatie beleid.

Voor mij als student Bestuurskunde was het ook interessant dat er reorganisatieplannen waren. Tijdens mijn stage was er nogal wat onrust binnen de CRE, vanwege de aankondiging van de regering dat de organisatie min of meer opgeheven moest worden en zou moeten opgaan in een nieuw op te richten Commission for Equality and Human Rights. In deze organisatie zouden dan ook andere organisaties worden

opgenomen met taken op het gebied van andere discriminatiegronden zoals handicap, geslacht en leeftijd. De CRE was hier tegen, omdat in het regeringsvoorstel niet aan

belangrijke randvoorwaarden voldaan werd, bijvoorbeeld aangaande bevoegdheden en financiële middelen. Er vonden dus stevige onderhandelingen plaats met de regering; erg interessant om te volgen. Intussen is de regering aan een groot deel van de wensen van de CRE tegemoet gekomen. Het voorstel van de regering om tot één commissie voor gelijke behandeling te komen, is eigenlijk een gevolg van Europese regelgeving. In 2000 heeft de Europese Unie namelijk twee richtlijnen aangenomen

aangaande gelijke behandeling. Een daarvan heeft betrekking op rassendiscriminatie (de rassengelijkheidsrichtlijn) en verbiedt rassendiscriminatie op het terrein van arbeid, onderwijs, gezondheidszorg en het aanbieden van goederen en diensten. De andere richtlijn heeft ook betrekking op allerlei andere gronden zoals godsdienst, handicap, leeftijd en seksuele oriëntatie, maar verbiedt discriminatie op deze gronden alleen maar op het terrein van de arbeid. Omdat de regering niet wilde eindigen met zes gespecialiseerde commissies voor al deze verschillende discriminatiegronden, heeft zij dus besloten één commissie te creëren.

Scriptie

Tijdens mijn stage heb ik ook onderzoek gedaan naar bovengenoemde rassengelijkheidsrichtlijn. In mijn scriptie vergelijk ik de implementatie van deze richtlijn in Nederland met de implementatie van de richtlijn in Engeland. In tegenstelling tot veel andere lidstaten, hadden beide landen al voorzieningen en wetgeving om rassendiscriminatie te bestrijden. Toch heeft zo'n implementatieproces nog wel wat

voeten in de aarde. Ten behoeve van mijn scriptieonderzoek mocht ik na een soort selectieprocedure ook lid worden van de British Library. Dit is een van de grootste bibliotheken ter wereld. Zij bezitten bijvoorbeeld de Magna Carta uit 1215, liefdesbrieven van Oscar Wilde etc. Verder heb ik voor mijn scriptie veel interviews gehouden, met bijvoorbeeld ambtenaren en vertegenwoordigers van belangenorganisaties. Gedurende die interviews kom je er pas echt achter wat er allemaal bij zo'n implementatieproces speelt en wat de werkelijke redenen zijn geweest voor bepaalde keuzes. Soms wordt namelijk in officiële documenten aangegeven dat een bepaalde keuze wordt gemaakt vanwege reden X; in werkelijkheid speelde reden Y hierbij echter ook een grote rol. Ook interessant om mee te maken was de houding van de Engelsen ten opzichte van

Europa. Dit bleek ook gedurende de interviews. Over het algemeen voelt men zich toch wel substantieel anders dan de 'continentals'.

Londen

Als je naar Londen gaat moet je wel een dikke portemonnee meenemen, want alles is er erg duur. Zo betaal je per maand voor kamerhuur omgerekend al snel 700 euro en betaal je voor entree bij een uitgaansgelegenheid zo een euro of 23. Gelukkig had ik voor mijn vertrek naar Londen veel fondsen aangeschreven en een berg met geld binnengehaald. Als je dus ergens stage gaat lopen, probeer gewoon veel subsidie binnen te halen, want het maakt je verblijf er een stuk

“Ook interessant om mee te maken was de houding van de Engelsen ten opzichte van Europa. Dit bleek ook gedurende de interviews. Over het algemeen voelt men zich toch wel substantieel anders dan de ‘continentals’.”

leuker op!

Met ruim zeven miljoen inwoners is Londen echt een grote stad. Er is altijd wel iets te zien en beleven, zo is er elk weekend wel weer een of ander festival of ander evenement. En natuurlijk worden in deze musicalstad iedere avond voorstellingen van wel veertig verschillende musicals opgevoerd. Van Jerry Springer the Musical, waar ik gelukkig niet heen ben geweest, tot vele klassiekers als the Phantom of the Opera of Les Miserable. Naast het bezoek van een musical is ook een voorstelling van Romeo en Julliet in de Shakespeare Globe een absolute must. Verder had ik de mazzel dat ik via mijn werk voor allerlei leuke uitjes werd uitgenodigd. Zo waren mijn collega's en ik bijvoorbeeld uitgenodigd voor een Jazzconcert in de Houses of Parliament en heb ik bij Somerset House geschaatst tijdens het openingsgala. Kortom: Londen...wat wil je nog meer! □

Ine Koevoet